

sædvanlig fremgangsmåde er, at direktøren oftest får sådanne sager forelagt og ofte selv skriver afgørelserne under.

Om sagens behandling i øvrigt skal det bemærkes, at folketingsmedlemmet ikke som angivet i mediernes rettede direkte henvendelse til direktøren for Direktoratet for Kriminalforsorgen. Derimod ringede han til en embedsmand i Justitsministeriet for at få råd om, hvordan han kunne klage over statsfængslets afgørelse. Justitsministeriet henviste ham til at ringe til direktøren for Direktoratet for Kriminalforsorgen, hvilket han herefter gjorde. Direktøren lovede ham alene, at direktoratet ville se på sagen, men naturligvis intet om, hvilket udfald sagen kunne få, eftersom han ikke kendte baggrunden for statsfængslets afgørelse eller sagen i øvrigt.

Den følgende dag blev sagen behandlet i direktoratets klientkontor, som indhentede de nødvendige oplysninger fra de implicerede tjenestesteder. At sagen blev behandlet og afgjort dagen efter klagen, er der intet usædvanligt i, når det drejer sig om ekstraordinære, såkaldt § 31-udgange, hvor formålet med klagen ellers ville forspildes, fordi den begivenhed, det drejer sig om, ville være overstået. Den hurtige sagsbehandling i sådanne § 31-sager forudsætter naturligvis, at man tidsmæssigt er i stand til at skaffe de nødvendige oplysninger.

Med hensyn til den konkrete sag bemærkes, at Direktoratet for Kriminalforsorgen ikke kan oplyse om de nærmere personlige omstændigheder i udgangssagen.

Mere generelt kan det imidlertid oplyses, at direktoratet alene forlængede en allerede bevilget udgang. Direktoratet lagde ved afgørelsen især vægt på, at fængslet havde skønnet, at der ikke var risiko for misbrug ved udgang, at udgang til runde fødselsdage i familien er en vigtig familiebegivenhed, som efter praksis tillægges væsentlig betydning ved afgørelsen af, om udgang skal bevilges, samt at den pågældende skulle løslades kort tid efter.

Direktoratet har truffet en saglig, velbegrundet afgørelse i overensstemmelse med regler og praksis på området, og det forhold, at klageren er medlem af Folketinget, har ikke haft nogen indflydelse på afgørelsen.

Det tilføjes i øvrigt, at direktøren for Direktoratet for Kriminalforsorgen alene kender det pågældende folketingsmedlem professionelt i forbindelse med arbejdet i Folketingets Retsudvalg. Direktøren har aldrig haft nogen privat kontakt til folketingsmedlemmet. Der er derfor hverken

tale om inhabilitet, eller at direktøren har følt sig udsat for pres fra folketingsmedlemmets side.

Spm. nr. S 1951

Til justitsministeren (7/3 01) af:

Peter Skaarup (DF):

»Vil ministeren tage initiativ til at forlænge forældelsesfristerne i sager om spionage med f.eks. 10 år ud over, hvad der i dag er gældende således, at anklagemyndigheden får mulighed for at efterforske forbrydelser begået af danske statsborgere under Den Kolde Krig?«

Begrundelse

Den Kolde Krig fandt sin afslutning ved murens fald i november 1989 for mere end 11 år siden. Det formodes, at en del danske statsborgere under Den Kolde Krig arbejdede for fremmede sikkerheds- og efterretningstjenester imod danske interesser. Med andre ord, de spionerede til fordel for fremmede magter. De første mange år efter murens fald havde danske myndigheder svært ved at efterforske i, om der var danske spioner imellem, fordi identiteten bag kode/dæknavnene i Stasis arkiver ikke var kendt. Først for et par år siden lykkedes det at få adgang til identiteten på personerne bag kode/dæknavnene i Stasis arkiver. Imidlertid er dette gennembrud i efterforskningen sket så sent, at forældelsesfristerne i de såkaldte milde spionsager nu er ved at løbe ud. Spørgeren er af den opfattelse, at spionage til fordel for fremmede magter og imod danske sikkerhedsinteresser er en alvorlig forbrydelse, og at der derfor må gælde ganske strenge straffe og lange forældelsesfrister. Man kan forestille sig, at da lovgiverne i sin tid indsatte de nugældende forældelsesfrister, da var der en forestilling om, at efterforskning i milde spionsager burde kunne været efterforsket indenfor de nugældende frister. Imidlertid har fremkomsten af moderne elektronik muliggjort en sløring af identiteten bag spionerne og dermed vanskeliggjort efterforskningen, hvilket også har været tilfældet i efterforskningen mod de tidligere østblokspioner. Spørgeren skal med spørgsmålet opfordre ministeren til at tage initiativ til at forlænge forældelsesfristerne i spionsager med f.eks. 10 år ud over, hvad der i